

CO PŘETRVÁ VĚKY

AL
press

edice

KIOKAN

NORA ROBERTS

edice
KIÖKAN

NORA
ROBERTS

CO
PŘETRVÁ
VĚKY

edice

KIOKAN

Copyright © 2013 by Nora Roberts
Translation © Lenka Faltejsková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DARK WITCH

přeložila Lenka Faltejsková

Redakční úprava Draha Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-698-6

Síle rodiny
Těm, kdo se rodí, těm, kdo jsou stvořeni.

Kdy se my zas sejdem k vřešti?
Při hromu, blesku nebo v dešti?
Až tam ta vřava dokonána,
až bitva ztracena, vyhrána.

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Macbeth*
(přeložil Josef Jiří Kolár, 1868)

1

ZIMA 1263

Nedaleko velkého hradu se Sorcha vracela hlubokým šerým lesem se svými dětmi domů. Dvě mladší jely na silných koních, Teagan, již byly teprve tři, při každém kroku padala hlava. Unavená, pomyslela si Sorcha, po všem tom vzruchu, oslavách Imbolcu, vatrách a hodování.

„Dávej na sestru pozor, Eamone.“

Pětiletý Eamon svou malou sestru šfouchl, aby se probrala, a pokračoval v okusování jedné z pletýnek, které matka ráno napekla.

Teagan začala fňukat. „Brzy budeš doma v posteli,“ chlácholila ji Sorcha. „Už jsme skoro doma.“

Zůstali jsme na mýtině moc dlouho, pomyslela si. Imbolc oslavoval první jarní pohyby v lůně Matky Země, přesto ještě vládla zima a noci přicházely rychle a nelítostně.

Ta dnešní byla mrazivá, ledový víchř s sebou přinášel sních a zledovatělý déšť. Celou zimu je navíc obklopovala plíživá mlha, zakrývající slunce i měsíc. V tom větru a mlze Sorcha často slychávala, jak ji volá – vábení, na něž odmítala reagovat. V tom bílošedém světě se skrývala temnota.

A s tou Sorcha nechtěla nic mít.

Její muž ji prosil, aby vzala děti a zůstala s nimi přes zimu u jeho klanu, než se vrátí z bitev, jež je třeba vybojovat. Jako manželka *cennfine*, hlavy rodu, měla všude dveře otevřené. A vzhledem k tomu, čím a kým byla, by ji nadšeně uvítali.

Ona však potřebovala svůj les, svou chalupu, své místo. Potřeba žít o samotě byla stejně silná jako potřeba dýchat.

Dokázala se postarat o svůj domov a krb, a především o vzácné děti, jež s Daithim zplodili. K tomu praktikovala své umění a plnila povinnosti s tím spjaté. Noc jí strach nenaháněla.

Všichni ji znali jako Temnou čarodějkou, která má velkou moc.

Právě nyní se však cítila sklíčená a osamělá, jako žena, která postrádá svého muže, touží po jeho teple, po urostlém pevném těle, které by ji zahřívalo za studených nocí.

Co záleží na nějakých válkách, vedených kvůli hamižnosti a ambicím všech těch malicherných králů? Chtěla mít svého muže doma, v bezpečí a zdravého.

Až se vrátí, počnou dalšího potomka a ona opět ucítí, jak v ní roste život. Stále truchlila pro dítě, které potratila jedné zlé a tmavé noci, kdy začal jejím lesem vát zimní vítr a jeho dech připomínal pláč.

Kolik jen lidí uzdravila? Kolik jich zachránila? A přece, když z ní prýštila krev, která vyplavovala ten křehký život, žádná kouzla, oběti ani smlouvání s bohy jej nezachránily.

Věděla velmi dobře, že léčit druhé je mnohem snazší než léčit sebe. A přízeň bohů je přelétavá jako bezstarostná dívka v máji.

„Podívejte! Podívejte!“ Její nestarší, sedmiletá Brannaugh, odběhla z cesty s velkým psem v patách. „Kvetou trnky! To je znamení.“

Sorcha už si také všimla drobných smetanově bílých kvítků v zmeti černých pokroucených větví. Zahнала hořkou myšlenku, že zatímco Brighid, bohyně plodnosti, požeňkala zemi, její vlastní lůno zůstává prázdné.

Sledovala, jak její dcerka, její pýcha, s bystrými očima a růžovými tvářemi, utíká sněhem. Připomněla si, že se jí dostalo požeňání. Hned třikrát.

„Je to znamení, mami.“ Tmavé vlasy se jí při každém kroku rozlétly. Brannaugh zvedla tvář k tmavnoucí obloze. „Přichází jaro.“

„Přesně tak. Dobré znamení.“ Stejně jako dnešní nevlídný den. Říkalo se, že pokud je na Imbolc pošmourno, stařena Cailleach, bohyně zimy, nenajde dříví na otop a bude muset přivolat slunce. Po takovém Imbolcu přijde jaro brzy, pravila pověst.

Trnka zářivě kvetla a vybízela přírodu, aby ji následovala.

Sorcha v dceřiných očích spatřila naději, jakou viděla i v očích všech, kdo se shromáždili u ohně, jaká čišela z jejich hlasů. Zapátrala po jiskřičce naděje i v sobě.

Nacházela však jedině strach.

Dnes večer se vrátí – cítila jej už nyní. Číhá, vyčkává, kuje pikle. Už abychom byli v bezpečí chalupy, pomyslela si, za zamčenými dveřmi, pod ochranou kouzel, kde se jí ani dětem nemůže nic stát.

Mlaskla, aby kůň zrychlil, hvízdla na psa. „Jdeme, Brannaugh, tvá sestra už usíná.“

„Na jaře se vrátí táta.“

I přes těžké srdce se Sorcha usmála a vzala Brannaugh za ruku. „Ano, bude doma na Beltain a uděláme si velkou hostinu.“

„Můžu se za ním podívat dnes večer s tebou? V plamelech?“

„Máme spoustu práce. Je třeba postarat se před spaním o zvířata.“

„Aspoň na chvíli?“ Brannaugh zaklonila hlavu, v kouřově šedých očích prosebný výraz. „Jen na chvíličku, aby se mi mohlo zdát, že je zase doma.“

Tak jako mně, pomyslela si Sorcha, a tentokrát jí šel úsměv přímo ze srdce. „Na chvíličku, až bude práce hotová.“

„A ty si vezmeš medicínu.“

Sorcha povytáhla obočí. „Ano? Vypadám, jako že ji potřebuju?“

„Jsi pořád bledá, mami,“ řekla Brannaugh sotva slyšitelně.

„Jsem jenom trochu unavená, neboj se. Hej, Eamone, drž sestru! Alastar už cítí domov, ať malá nespadne.“

„Jezdí líp než Eamon i než já.“

„No ano, ten kůň je její talisman, ale teď mu skoro spí na hřbetě.“

Cesta zatočila. Kopyta zvonila na zmrzlé půdě, kůň zamířil k maštali vedle chalupy.

„Eamone, postarej se o Alastara, dej mu dnes porci krmení navíc. Najedl ses dost, vid’?“ poznamenala Sorcha, když chlapec začal reptat.

Zazubil se na ni, krásný jako letní ráno, a ačkoli uměl seskočit mrštně jako králík, rozpřáhl paže.

Vždycky se rád mazlil, pomyslela si Sorcha, objala synka a sundala ho na zem.

Nemusela Brannaugh ani říkat, aby se pustila do práce. Dívka spravovala domácnost téměř tak dobře jako její matka. Sorcha vzala Teagan do náruče a odnesla do chalupy, přitom jí tiše šeptala.

„Je čas na spaní, broučku.“

„Jsem poník a celý den se proháním.“

„To jsi, nejkrásnější a nejrychlejší ze všech poníků.“

Oheň v krbu, z něž po tolika hodinách zbyly sotva uhlíky, neudržel uvnitř teplo. Sorcha cestou na půdu, kde spali, natáhla ruku ke krbu. Z popela vyšlehly plameny a vesele se roztančily.

Sorcha uložila Teagan do postele a hladila ji po vláskách – zářivých jako slunce, po otci – než dcerka zavřela oči, hluboké a tmavé jako matčiny.

„Sladké sny,“ zašeptala a dotkla se amuletu, který dětem pověsila nad postel. „Spi dobře a v bezpečí až do rána. Všechno, čím jsi a co vidíš, tě provede temnotou ke světlu.“

Políbila dcerku na hebkou tvářičku. Když se narovнала, zamžikala, jak ji zabolelo v břicho. Bolest se objevovala

často a zase odeznívala, s postupem zimy se však hlásila se stále větší silou. Poslechne tedy radu své dcery a vezme si lektvar.

„Brighid, v tento tvůj den tě prosím, pomoz mi uzdravit se. Mám tři děti, které mě potřebují. Nemůžu je nechat samotné.“

Nechala Teagan spát a šla pomoci starším dětem s obstaráváním domácnosti.

Když padla noc, příliš rychle a příliš brzy, Sorcha zamkla dveře a zopakovala ukládací rituál s Eamonem.

„Nejsem ani trochu unavený,“ tvrdil, ačkoli se mu klížila víčka.

„No ano, to vidím. Jsi čilý jako rybička. Dnes v noci zase poletíš, *mhic*?“

„Ano, vysoko po obloze. A budeš mě ráno zase učit? Můžu vzít Roibearda ven?“

„Budu tě učit a můžeš. Ten jestřáb je tvůj. Ty se o něj staráš, znáš ho a cítíš. Teď si odpočiň.“ Pocuchala mu tmavě hnědé vlasy a jeho oči – velké a modré jako otcovy – se zavřely. Sorcha políbila syna na víčka.

Když se z podkroví vrátila dolů, našla Brannaugh připravenou u krbu i se psem.

Září zdravím, pomyslela si Sorcha – díky bohyni – a mocí, kterou zatím plně neuchopila a nepochopila. Ještě je čas, řikala si a modlila se, aby to byla pravda.

„Uvařila jsem ti bylinkový čaj,“ oznámila Brannaugh. „Podle tvého receptu. Až ho vypiješ, bude ti líp.“

„Takže teď se staráš ty o mě, *mo chroi*?“ Sorcha s úsměvem uchopila hrnek, přičichla a přikývla. „Máš dar. Léčit je vzácný dar. S tím budeš všude vítaná a potřebná, ať půjdeš kamkoli.“

„Já nepůjdu nikam. Chci zůstat tady s tebou a s tátou, s Eamonem a Teagan. Napořád.“

„Jednou se budeš chtít podívat dál než za humna. A taky tě zaujme nějaký muž.“

Brannaugh prskla. „O žádného muže nestojím. Co bych s ním dělala?“

„Inu, to je vyprávění na jiný den.“ Sorcha se posadila ke krbu vedle ní a obě je zachumlala do širokého šálu. Pila čaj. A když se Brannaugh dotkla její ruky, přikryla její dlaň svou a propletla s ní prsty.

„Tak dobře, ale jen na chvílku. Potřebuješ se vyspat.“

„Můžu to udělat já? Vyvolat vizi?“

„Tak se předveď. Ukaž, co v tobě je. Najdi ho, Brannaugh, muže, z něhož jsi vzešla. Přivede nás k němu láska.“

Kouř zavířil, z ohniště vyšlehly vysoké plameny, které se po chvíli utišily. Dobře, pomyslela si Sorcha, zapůsobilo to na ni. Dívka se učila velmi rychle.

Obraz se pokusil zhmotnit, prohlubně a údolí v plamelech. Oheň v ohni. Siluety, pohyby a na chvíli mumlání hlasů odněkud z dálky.

Viděla soustředění v dceřině tváři, tenkou vrstvu potu z toho úsilí. Pro někoho tak mladého je to příliš těžké, pomyslela si.

„Tak ukaž,“ řekla tiše, „uděláme to spolu.“

Vyslala svou moc a spojila ji s dceřinou.

Zahučení, sloup kouře, gejzír jisker. Pak jasno.

A byl před nimi, muž, po němž obě tesknily.

Seděl u jiného ohniště, kruhu z kamenů. Světlé vlasy měl zapletené do copu, který spadal přes plášť na jeho širokých ramenou. Ve světle plamenů se zaleskl symbol, připevněný k plášti.

Amulet, který pro něj ukula z ohně a magie – pes, kůň a jestřáb.

„Vypadá unaveně,“ poznamenala Brannaugh a opřela si hlavu o matku. „Ale tak hezky. Nejhezčí ze všech mužů.“

„To je. Hezký, silný a statečný.“ Ach, jak po něm Sorcha zatoužila.

„Vidíš, kdy se vrátí domů?“

„Ne všechno je možné vidět. Snad až bude blíž, dostanu znamení. Dnes večer aspoň víme, že je v pořádku a zdravý, to stačí.“

„Myslí na tebe.“ Brannaugh se zadívala do matčiny tváře.
„Cítím to. Poznám, že na něj myslíme my?“

„Nemá žádný dar, ale má srdce a lásku. Takže možná ano.
A teď už alou do postele. Brzy přijdu nahoru.“

„Trnka kvete a Cailleach dnes neviděla slunce. Vrábí se
domů brzy.“ Brannaugh vstala, políbila matku. Když vy-
lezla po žebříku nahoru, vyběhl pes za ní.

Sorcha osaměla a dívala se do ohně na svou lásku.
A plakala.

Když si osušila slzy, zaslechla to. Vábení.

Utěšil by ji, zahřál by ji – jeho svůdné lži. Dal by jí vše, co
by si mohla přát, a ještě víc. Stačilo by odevzdat se mu.

„Nikdy nebudu tvoje.“

*Budeš. Jsi. Pojď a poznej všechny slasti a slávu. Všechnu
moc.*

„Nikdy mě nebudeš mít, ani to, co je ve mně.“

Nyní se obraz v plamenech změnil. A před Sorchou se
objevil on. Cabhan, jehož moc a záměr byly temnější než
zimní noc. Chtěl ji – její tělo, duši, její magii.

Čaroděj po ní toužil, cítila jeho chtíč jako zpocené ruce na
kůži. Ale mnohem, mnohem víc, jak věděla, dychtil po její
moci. Lačnost visela ve vzduchu jako těžká opona.

Cabhanův obraz v plamenech se usmíval, tak krásný, tak
nemilosrdný.

*Budu tě mít, Sorcho Temná. Tebe a všechno, co jsi. Jsme si
souzeni. Jsme stejní.*

Ne, pomyslela si, nejsme stejní, jsme jako den a noc, světlo
a tma, které se setkávají jen ve stínech.

*Jsi tak sama a ztrápená. Tvůj muž nechává tvé lože stu-
dené. Pojď se zahřát do mého; užít si žár. Rozdmýcháme žár
spolu. Spolu pohládneme celému světu.*

Poklesla na duchu, ve svém nitru cítila téměř bolest.

Vstala a přivolala teplý vítr, který jí zafoukal do vlasů.
Vstřebávala moc, až jí celá zářila. V plamenech jasně viděla
chtíč a chamtivost v Cabhanově tváři.

Tohle je to, co chce, uvědomovala si, síla, která jí proudí v krvi. A tu nikdy nedostane.

„Poznej mou sílu a poznej mou moc, když vládne den, když vládne noc. Svou temnou touhu mi nabízíš, v kouři a ohni přicházíš. Mám zradit svou krev, manžela, děti, a s tebou vládnout nad všemi světy. S větrem má odpověď přivane, velká trojice povstane, panna, matka a stařena, staniž se to, co stát se má.“

Rozhodila paže, vypustila svou zlost a neředěnou ženskost, nechala je zavířit místností a namířila ji přímo na jeho srdce.

Když se ozval výkřik plný vzteku a bolesti, když viděla vztek a bolest v jeho tváři, pocítila krátký přívál čisté a nespoutané radosti.

A pak byl oheň opět ohněm, plameny se ztlumily a jejich teplo zaplašilo hořkost. Chalupa byla opět jen chalupou, tichou a šerou. A ona jen osamělou ženou se spícími dětmi.

Svezla se do křesla, položila si ruce na bolavé břicho.

Cabhan zmizel. Strach však přetrvával, strach z něj a z toho, že jestli ji žádný lektvar ani modlitba nevyлečí, zůstanou její děti bez matky.

Bez obrany.

Když se probudila, nejmladší dcerka spala přitulená k ní. Pro Sorchu to byla krátká útěcha před začátkem nového dne.

„Mami. Mami, zůstaň u mě.“

„Ale no tak, holčičko, mám práci. A ty bys měla spát ve své posteli.“

„Přišel ten zlý pán. Zabil mé poníky.“

Sorše se sevřelo srdce. Cabhan se dotýkal jejích dětí – jejích těl, myslí, jejích duší? Vyvolalo to v ní nevýslovný strach a vztek.

„Byl to jen sen, holčičko.“ Přivinula se k Teagan, kolébala ji a chlácholila. „Jen sen.“

Jenže i sny mají moc a skrývá se v nich nebezpečí.

„Poníci křičeli a já je nemohla zachránit. Zapálil je a křičeli. Alastar vyběhl a srazil toho zlého pána. Já na Alastarovi ujela, ale poníky jsem nezachránila. Mám z toho pána ze snu strach.“

„Neublíží ti. To nikdy nedovolím. Jedině poníkům a jediné ve snu.“ Sorcha pevně zavřela oči, políbila Teagan do rozčuchaných světlých vlásků, na tváře. „Necháme si zdát o dalších. O zelených a o modrých.“

„Zelení poníci!“

„No ano, zelení jako tráva.“ Sorcha zvedla ruku a točila prstem, dokud jim nad hlavou nezačali tančit poníci – modří, zelení, červení a žlutí. Slyšela dcerčin smích a násilím potlačila strach i zlost.

Nikdy jejím dětem neublíží. Nedopustí to, i kdyby ho měla zabít a při tom i sebe.

„A teď všichni poníci ke žlabům. A ty můžeš jít se mnou, dáme si něco ke snídani.“

„Máme med?“

„Ano.“ Ta prostá žádost jí na tváři vykouzila úsměv. „Pro hodné holčičky máme med.“

„Já jsem hodná!“

„Jsi to nejhodnější a nejsladší srdíčko.“

Sorcha zvedla Teagan do náruče a dcerka se jí pevně chytla a pošeptala: „Ten zlý pán říkal, že si mě vezme jako první, protože jsem nejmladší a slabá.“

„Nikdy si tě nevezme, to ti přísahám na svůj život.“ Odtáhla Teagan od sebe, aby jí dcerka viděla do očí. „Přísahám. A ty, moje maličká, slabá nejsi a nikdy nebudeš.“

Přiložila do ohně, namazala chléb medem a uvařila čaj a ovesnou kaši. Všichni budou potřebovat sílu na to, co je dnes čeká. Co je třeba udělat.

Z podkroví se vynořil Eamon, vlasy rozčuchané a zježené. Zamnul si oči, začichal jako pes. „Bojoval jsem s černým čarodějem. Neutekl jsem.“

Sorše se srdce rozbušilo v prsou jako splašené. „Zdál se ti sen. Pověz mi o něm.“

„Byl jsem u řeky, v zátoce, kde necháváme lodku, a on přišel. Poznal jsem, že je čaroděj, a černý, protože má černé srdce.“

„Jeho srdce?“

„Viděl jsem mu do srdce, i když se přátelsky usmíval a nabízel mi medový koláč, ‚Tumáš, chlapče,‘ říkal, ‚přinesl jsem ti laskominu‘. Jenže ten koláč byl plný černé krve a červů – zapečených uvnitř. Poznal jsem, že je otrávený.“

„Prohlédl jsi v tom snu jeho srdce i jeho úskok.“

„Ano, pravdu.“

„Já ti věřím.“ Její malý synek má v sobě víc, než tušila.

„Řekl jsem, že nechci. ‚Sněž si svůj koláč sám, protože v ruce držíš smrt.‘ Zahodil ho a červi lezli ven a hořeli, až z nich zůstal jen popel. Chtěl mě utopit v řece, ale házel jsem po něm kamení. Pak přiletěl Roibeard.“

„V tom snu jsi ho přivolal?“

„Přál jsem si, aby byl u mě, a on přiletěl a vrhnul se na něj. Černý čaroděj zmizel jako kouř ve větru. A já se probudil v posteli.“

Sorcha jej přitiskla k sobě a pohládila.

V noci dala Cabhanovi za vyučenou, tak zaútočil na její děti.

„Jsi statečný a čestný, Eamone. Teď se nasnídej. Musíme se postarat o zvířata.“

Sorcha popošla k Brannaugh, která zůstala stát dole u žebříku. „A ty taky.“

„I mně se o něm zdálo. Říkal, že ze mě udělá svou nevěstu. Pokusil se... chtěl se mě dotknout. Tady.“ Celá bledá si zakryla hrudník rukama. „A tady.“ Ukázala mezi nohy.

Roztřeseně se přitiskla k matce a Sorcha ji objala. „Spálila jsem ho. Nevím, jak jsem to udělala, ale způsobila jsem, že mu začaly hořet prsty. Proklel mě a zařal pěsti. Vtom na postel skočil Kathel a vrčel a štěkal. A ten muž zmizel. Ale chtěl na mě sahat a chtěl mě udělat svou nevěstou a...“

Soršíným strachem probleskl záchvěv hněvu. „To se nikdy nestane. Přísahám. Nikdy se tě nedotkne. Teď se najez a sněž všechno. Čeká nás spousta práce.“

Poslala děti nakrmit a napojit zvířata, vykydat stáje a podojit krávu.

O samotě se začala připravovat a chystat si nástroje. Mísu, zvonky, svíce, posvátný nůž a kotel. Vybrala byliny, které vypěstovala a usušila. A tři měděné náramky, které jí kdysi dávno koupil Daithi na letním trhu.

Vyšla ven, zhluboka se nadechla, pozvedla paže, aby probudila vítr. A zavolala jestřába.

Přiletěl s výkřikem, který se nesl nad stromy a nad horami za nimi, služebnictvo z hradu u řeky zvedalo oči k obloze. Jeho křídla, široce roztažená, se leskla v zimním slunci. Sorcha nastavila paži a pták se snesl z oblohy, pařáty sevřely její koženou rukavici.

Pohlédla mu do očí.

„Rychlý a moudrý, silný a nebojácný. Jsi Eamonův, ale i můj. Posloužíš tomu, co ze mě vzešlo. Já posloužím tomu, co vzešlo z tebe. Potřebuji tě a žádám tě o to pro svého syna, pro tvého pána a tvého služebníka.“

Ukázala mu nůž. Jestřáb se nepohnul.

„Roilbearde, žádám tě napoprvé o tři kapky krve z tvých prsou. O jedno pírko z tvých nádherných křídel a velebím tě, žes tak dobrý přítel. Ty vzácné dary, jež od tebe dostanu, zajistí mému synovi ochranu.“

Bodla jestřába a přidržela u rány malou lahvičku, do níž zachytila tři kapky krve. Vytrhla mu jedno pírko.

„Děkuji,“ zašeptala. „Zůstaň nablízku.“

Jestřáb se zvedl z její ruky a usadil se na větvi blízkého stromu. Složil křídla a pozoroval ji.

Zapískala na psa. Kathel přiběhl a sledoval ji s láskou a důvěrou v očích. „Jsi Brannaughin, ale i můj,“ začala a zopakovala celý rituál, nasbírala tři kapky krve a chomáč chlupů z psí srsti.

Nakonec přešla do maštale, odkud se ozýval smích jejích dětí, které tu pracovaly. Z toho Sorcha čerpala sílu. Pohladila koně po hlavě.

Když Teagan spatřila nůž, přiběhla k ní. „To ne!“

„Neublížím mu. Je tvůj, ale i můj. Poslouží tomu, co vzešlo ze mě a vzejde z tebe a ty posloužíš tomu, co vzejde z něj. Potřebuji tě, Alastare, a žádám tě o to pro svou dceru, tvou paní a služebnici.“

„Neublížuj mu, prosím tě!“

„Bude to jen malé bodnutí, jen škrábnutí, a jedině pokud bude souhlasit. Alastare, žádám tě napoprvé o tři kapky krve z tvé hrudi. Z tvé hřívy překrásné o žíní jedinou, chválím tě za tvou věrnost bezmeznou. Tvé dary s mocí kouzelnou ochrání moji maličkou.“

„Jen tři kapky,“ dodala Sorcha tiše, když zvíře bodla špičkou nože. „Jedna žíně z hřívy. A je to.“ Alastar stál klidně a upíral na ni moudré oči. Sorcha přiložila dlaně k mělké raně a ta se rázem zacelila.

„Teď pojdte se mnou, všichni tři.“ Zvedla si Teagan na bok a vracela se k domu. „Víte, kdo jsem. Nikdy jsem se tím netajila. Víte, že i vy máte takový dar. Vždycky jsem vám to říkala. Vaše magie je mladá a čistá. Jednou bude silná a rychlá. Musíte ji ctít. Nesmíte s její pomocí nikomu ublížit, protože by se vám to hned tříkrát vrátilo. Magie je zbraň, to ano, ale ne zbraň proti nevinným, slabým a neškodným. Je to dar i břímě a vy ponese te obojí. A obojí předáte těm, kdo z vás vzejdou. Dnes se naučíte víc. Dávejte pozor, co dělám. Dívejte se, poslouchajte, učte se.“

Nejprve popošla k Brannaugh. „Tvá krev a má, s krví tvého psa. Krev je život. Její ztráta znamená smrt. Tři kapky mé, tři kapky tvé, tři kapky psiho přítele, kouzlo z nich vzešlé tě ochrání před újmou na duchu, na těle.“

Brannaugh bez váhání napřáhla ruku a nehnutě čekala, až ji matka bodne nožem.

„Můj chlapče,“ řekla poté Sorcha Eamonovi. „Tři kapky tvé, tři kapky mé, tři kapky krve jestřábí, amulet bude tě chránit a temnou zlou moc oslabí.“

Ačkoli se Eamonovi chvěly rty, napřáhl ruku.

„A teď ty, moje malá. Neměj strach.“

Teagan stály v očích slzy, přesto se vážně zadívala na matku a napřáhla ruku.

„Tři kapky tvé, tři kapky mé, tři kapky koně věrného k ukutí kouzla ochrany, k ukutí kouzla mocného.“

Smíchala krev a políbila Teagan do drobné dlaně. „A je hotovo.“

Zvedla kotel, flakony uschovala do váčku za pasem. „Přineste všechno ostatní. Raději to uděláme venku.“

Vybrala si místo na tvrdé zemi ve stínu stromů, kde ještě zůstaly hromádky sněhu.

„Máme dojít pro dříví?“ zeptal se Eamon.

„K tomuhle není třeba. Postavte se sem, všichni tři.“ Stoupla si za ně, přivolala bohyni, zemi, vítr, vodu a oheň. A načrtla kruh. Ze země vyšlehly nízké plameny, šířily se po obvodu kruhu, až se propojily. Uvnitř bylo teplo jako na jaře.

„Toto je ochrana a úcta. Zlo jí nepronikne, tma neporazí světlo. A co bude učiněno uvnitř kruhu, konám ve jménu dobra a lásky.“

„Nejprve voda, z moře a z nebe.“ Spojila dlaně, rozevřela je nad kotlem a do něj i z něj se začala vylévat voda modrá jako sluncem políbené jezero. „A země, naše půda, naše srdce.“

Máchla jednou rukou, pak druhou, do kotle se sypala úrodná hnědá hlína. „A vzduch, zpěv větru, dech těla.“ Rozevřela paže a zafoukala. A vzduch se jako hudba promísil s hlínou a vodou.

„Oheň, plamen a žár, začátek, konec.“

Rozzářila se, vzduch kolem ní se zachvěl. Soršiny oči plály modře. Zvedla paže a mávla jimi.

Z kotle vyšlehly plameny a vznesl se roj jisker.

„Tohle byl dárek od vašeho otce. Jsou znamením jeho lásky, znamením lásky mé. Z té lásky pocházíte vy tři.“

Hodila do plamenů tři měděné náramky, přihodila srst, žini a pírkó, přilila krev.

„Vděčím ti, bohyně, za svou moc, nyní tě žádám o pomoc. Sesílám kouzlo k ochraně dětí svých, jejich dětí a všech, kdo vzejdou z nich. Kůň, pes a jestřáb krví spojeni, život za životem zůstanou s vámi třemi, v radosti, ve smutku, zdraví i nemoci budou vám věrnými dobrými průvodci. Oheň a vzduch, země a voda, temnota světlu se vždycky poddá, slouží mně a jim sloužím já. Staniž se to, co stát se má.“

Sorcha zvedla paže vysoko nad hlavu a obrátila tvář k nebi.

Plameny vyšlehly do výše, rudé a zlaté, s modravým střědem, svíjely se a mířily k chladné zimní obloze.

Země se zachvěla. Ledová voda v potoce začala buráčet. Vítr kvílel jako vlk na lovu.

A náhle vše utichlo, odeznělo, zůstaly jen tři děti, které ruku v ruce pozorovaly svou matku – nyní bílou jako sních. Zapotácela se.

Brannaugh ji chtěla zachytit, ale Sorcha zavřtěla hlavou. „Ještě ne. Magie koná své dílo. Dává, bere. Je třeba dokončit to.“ Sáhla do kotle a vylovila z něj tři měděné amulety. „Pro Brannaugh pes, Eamonovi jestřáb, Teagan kůň.“ Navlékla každému z dětí na krk tkanici s amuletem. „Vaše amulety, vaše štíty. Budou vás chránit. Musíte je stále nosit. Nikdy je nesundávejte. Dokud budete mít štít u sebe, nemůže se vás dotknout, pokud budete věřit v moc toho štítu, v moc mou i svou. Jednou jej předáte těm, kdo z vás vzejdou. Poznáte, komu. Budete svým dětem vyprávět tento příběh a zpívát staré písně. Vezmete svůj dar a předáte jej.“

Teagan si zálibně prohlížela amulet. Obrátila malý oválek ke slunci. „Je hezký. Vypadá jako Alastar.“

„Je z něj, z tebe, ze mě a z tvého otce, z tvého bratra a sestry. Jak by mohl být jiný?“ Sorcha dcerku políbila na tvář. „Mám tak krásné děti.“

Už se stěží udržela na nohou. Potlačila sten a opřela se o Brannaugh. „Musím uzavřít kruh. Odneseme všechno dovnitř.“

„Pomůžeme ti,“ řekl Eamon a vzal matku za ruku.

Spolu se svými dětmi uzavřela kruh a nechala je vzít všechno do chalupy.

„Musíš si odpočinout. Posad se k ohni.“ Brannaugh matce přitáhla křeslo. „Připravím ti odvar.“

„Ano, a silný. Ukaž bratrovi a sestře, jak se to dělá.“

Teagan ji zavinula do šálu, Eamon jí v klíně rozprostřel deku. Sorcha se usmála. Ale když si chtěla od Brannaugh vzít hrnek, dívka se odtáhla. Zmáčkla si kůži v místě, kde měla ranku po bodnutí špičkou nože, a vymáčkla do odvaru tři kapky krve.

„Krev je život.“

Sorcha vzdychla. „Ano, to je. Je. Děkuju.“

Vypila odvar a usnula.

2

Celý týden, dokonce dva byla silná. Moc ji neopouštěla. Cabhan se ji pokoušel dobýt, vetřít se, vpadnout, přesto ho dokázala udržet mimo svůj domov.

Trnka rozkvetla, sníh roztál a přibývalo světla, zima se chýlila ke konci.

Každou noc pozorovala Sorcha v plamenech Daithiho. Když mohla, mluvila s ním, riskovala a vysílala k němu svého ducha, aby si přinesla zpátky jeho vůni, hlas, dotek – a zanechala mu své.

Aby je oba posílila.

O Cabhanovi mu nepověděla. Magie, to byl její svět. Jeho meč, pěsti, dokonce ani srdce válečníka někoho jako Cabhan porazit nemohly. Chalupa, která jí patřila ještě předtím, než si Daithiho vzala, byla její a zůstávalo na ní ji ubránit. Ochránit děti, které spolu zplodili.

Přesto počítala dny do Beltainu, kdy se Daithi konečně rozjede k domovu.

Dětem se vedlo dobře, učily se. Jakýsi vnitřní hlas ji pobízel naučit je vše, co umí, tak rychle, jak může. Neptala se proč.

Po nocích trávila hodiny ve světle ohně v krbu a sepisovala svá kouzla, recepty a myšlenky. A když zaslechla vytí vlka nebo poryv větru, nevšímala si jich.

Dvakrát ji povolali do hradu, aby léčila, brala s sebou děti, aby si mohly pohrát se svými vrstevníky, aby je měla na blízku a aby viděly, jaké úctě se Temná čarodějka těší.

Protože to jméno a vše, co představuje, se stane jejich dědictvím.

Ale po návratu domů potřebovala lektvar, aby načerpala sílu, kterou ji stála léčitelská magie a kterou dala potřebným.

Stýskalo se jí po manželovi a obávala se, že plného zdraví již víckrát nenabude, ale dál děti učila svému umění. Přihlížela, když Eamon volal Roibearda – nyní už více jeho než jejího, a tak to mělo být. Hrdě sledovala, jak její maličká jezdí na Alastarovi s obratností válečníka.

A s pýchou i lítostí si uvědomovala, jak často Brannaugh a její věrný Kathel hlídají v lesích.

Děti měly dar, ale stále to byly děti. Sorcha si dávala záležet, aby se jejich život netočil jen kolem učení, aby v něm nescházely písně, hry a nevinné kratochvíle mládí.

Občas měli návštěvu, lidé k nim přicházeli pro talismany a lektvary, hledali odpovědi na otázky, doufali v lásku či bohatství. Těm, kterým mohla, pomáhala, brala si od nich, co mohli nabídnout. A sledovala cestu, věčně sledovala cestu – ačkoli věděla, že její milovaný je ještě celé týdny od domova.

Brala děti na řeku v malé loďce, kterou jim postavil otec ve dnech mírných větrů, kdy byla obloha více modrá než šedá.

„Čarodějky prý nemůžou přes vodu,“ oznamoval Eamon.

„To jsi slyšel?“ Sorcha se zasmála a nastavila tvář větru.

„A přece jsme tady a krásně si plujeme po řece.“

„Říká to Donal – z hradu.“

„Že to někdo říká, nebo tomu dokonce věří, ještě neznám, že je to pravda.“

„Eamon na Donala nechal přiletět žábu. Předváděl se.“

Eamon střílel po mladší sestře zachmuřeným pohledem. Kdyby se matka neřvala, byl by ji šfouchl nebo štípl.

„Nechat žáby létat je možná legrační, ale není to moudrý způsob, jak nakládat s magií.“

„Jen jsem se procvičoval.“

„Tak se procvič v lovení ryb na večeri. Ne takhle,“ doporučila mu Sorcha. Její syn se nahnul nad vodu. „Magie není odpověď na všechno. Tělo musí vědět, jak se bez ní obejít. Neměl bys plýtvat svým darem na to, co můžeš obstarat rozumem nebo rukama.“

„Chytat ryby mě baví.“

„Mě ne.“ Brannaugh se tvářila zadumaně. „Člověk jen sedí a sedí a čeká a čeká. Radši lovím. Mohla jsem být v lese a na večeri chytit králíka.“

„Na to bude dost času zítra. Dnes večer budeme mít ryby, jestli tvůj bratr uspěje. A možná pečené brambory.“

Brannaugh podala znuděně vlasec sestře a zadívala se přes vodu k hradu s vysokými kamennými hradbami.

„Tys tam nechtěla žít, mami? Slyšela jsem, jak si ženské vykládaly, že by nás tam všechny uvítali.“

„Máme domov, a i když je to jen stará chalupa, stojí déle než ty hradby. Stála už za vlády O’Connorů, před rodem Burkeů. Králové a princové přicházejí a odcházejí, *minion*, ale domov zůstává.“

„Hrad se mi líbí, jak je velký a vysoký, ale naše lesy mám radši.“ Brannaugh se o matku opřela. „Nemůžou nám Burkeové vzít domov?“

„Mohli by to zkusit, ale jsou dost chytří, aby měli magii v úctě. Nemáme s nimi žádný spor, ani oni s námi.“

„A kdyby měli, táta by s nimi bojoval. A já taky.“ Zadívala se na matku. „Dervla z hradu mi říkala, že Cabhan byl vypuzen.“

„To už přece víš.“

„Ano, ale ona tvrdila, že se vrací a spává s ženami. Šeptá jim do ucha a ony si myslí, že je to jejich manžel. Jenže ráno zjistí, jak to bylo. A pláčou. Prý jsi těm ženám dala amulety, aby k nim nemohl, ale... jednu kuchyňskou děvečku vylákal ven do močálu a víckrát ji nikdo nespátřil.“

Sorcha o tom věděla, stejně jako věděla, že ta děvečka se už nenajde. „Hraje si s nimi a krmí se jejich slabostí. Jeho moc je temná a chladná. Světlo a oheň ho vždycky porazí.“

„Přesto se vrací. Škrábe na okna a na dveře.“

„Nemůže dovnitř,“ řekla klidně, ale cítila, jak jí tuhne krev v žilách.

V tu chvíli Eamon vykřikl, a když trhl vlascem, na konci se zaleskla stříbrná ryba.

„Jsi šikovný a máš štěstí,“ smála se Sorcha a podala mu sítku.

„Chci taky jednu chytit.“ Teagan se dychtivě skláněla nad vodou a hledala ryby.

„Doufáme, že se ti to povede, protože jich potřebujeme víc než jednu, i když je tak pěkná. Dobrá práce, Eamone.“

Děti chytily ještě tři, a jestli při tom Sorcha své nejmladší dcerce trochu pomohla, byla to magie z lásky.

Vypluli nazpátek, slunce hrálo, vál mírný vánek a vzduchem se neslo štěbetání dětí.

Takový hezký a dobrý den, pomyslela si Sorcha, a jaro je tak blízko, že už je člověk cítí.

„Utíkej domů, Eamone, a očisti ty ryby. Ty můžeš dát vařit brambory, Brannaugh, a já se postarám o loďku.“

„Zůstanu s tebou.“ Teagan se chytila matčiny ruky. „Pomůžu ti.“

„Pomůžeš, potřebujeme nanosít vodu z potoka.“

„Líbí se rybám, že je chytáme a jíme?“

„To se asi říct nedá, ale je to jejich smysl.“

„Proč?“

A *proč*, pomyslela si Sorcha, zatímco uvazovala loďku, bylo Teaganino první slůvko. „Copak mocnosti neumís-tily ryby do vody a nedaly nám schopnost vyrábět vlasce a sítě?“

„Ale určitě se rybám líbí plavání víc než oheň.“

„To asi ano. Proto bychom si to měli uvědomovat a být vděční, když máme co jíst.“

„A co kdybychom je nechytali a nejedli?“

„Měli bychom často hlad.“

„Mluví spolu ryby pod vodou?“

„Nu, nikdy jsem se s rybou nebavila. Tak ukaž.“ Sorcha dívence utáhla plášť. „Ochlazuje se.“ Vzhledla a spatřila mraky, které začínaly polykat slunce. „Možná dnes přijde bouřka. Radši půjdeme domů.“

Když se narovнала, náhle se objevila mlha. Šedá a špinavá, vinula se nad zemí jako had a polykala denní světlo.

Tohle není bouřka, uvědomila si Sorcha. Je to jiná hrozba.

Zatlačila Teagan za sebe. Vzápětí se z mlhy zhmotnil Cabhan.

Byl v černém rouchu, protkávaném stříbrem, lesklým jako hvězdy na bezměsíčné noční obloze. Vlasy se mu vlnily na ramenou jako ebenový rám pro nelítostnou a krásnou tvář. Z jeho očí, černých jako cikánské srdce, sálala moc i chtíč. Upřel je na Sorchu.

Cítila jeho pohled jako smělé ruce na svém těle.

Na krku měl stříbrný medailon ve tvaru slunce s velkým drahokamem – lesklé rudé oko – uprostřed. Ten je nový, pomyslela si. Cítila v něm temné síly.

„Má paní,“ řekl a poklonil se.

„Nejsi tu vítaný.“

„Chodím, kam se mi zachce. A co nevidím, osamocenou ženu s malou hezkou dcerkou. Kořist pro supy a vlky. Nemáš tu žádného muže, který by tě ochránil, Sorcho Temná. Doprovodím tě.“

„Postarám se o sebe. Zmiz, Cabhane. Plýtváš tu časem a silou. Takovému jako ty se nikdy nepodvolím.“

„Ale podvolíš. Spojit se se mnou je tvůj osud. Viděl jsem to ve skle.“

„Vidíš lži a své touhy, ne pravdu ani osud.“

Jen se usmál a stejně jako jeho hlas i jeho úsměv sváděl. „Společně budeme vládnout této zemi a všem dalším, kterým si budeme přát. Budeš nosit krásné barevné róby, zahrnu tě šperky.“

Mávl rukama. Teagan vyjekla, když svou matku spatřila v rubínové královské toaletě, s lesklými šperky a zlatou korunou na hlavě.

Sorcha však okamžitě trhla zápěstím a znovu zůstala oděna jen v prosté černé vlně. „Nemám potřebu a nepřeji si tvé barvy a třpyt. Nechej mě a mé blízké na pokoji, jinak pocítíš můj hněv.“

On se však jen zasmál, samolibý a děsivý smích. „Je snad divu, mé srdce, že nechci jinou než tebe? Tvůj oheň, tvou krásu, tvou moc, to všechno bude mé.“

„Jsem a vždycky budu Daithiho žena.“

Cabhan znechuceně luskl prsty. „Daithi se víc stará o své nájezdy, hry a malicherné války než o tebe a o ten váš potěr. Kolikrát už měsíc dorostl a ubyl od chvíle, kdy s tebou naposledy sdílel lože? V noci je ti čím dál větší zima, Sorcho. Cítím to. Dám ti rozkoš, jakou jsi nepoznala. A udělám z tebe víc, než jsi. Udělám z tebe bohyni.“

Do Soršina srdce se vplížil strach, stejně jako se nad zemí plazila mlha. „Radši bych zahynula vlastní rukou, než se s tebou vyspala. Ty chceš jen větší moc.“

„A ty jsi pošetilá, že ji odmítáš. Společně bychom rozdrtili všechny, kdo by se nám postavili, žili bychom jako bohové, stali bychom se bohy. A za to ti dám, po čem tvé srdce touží nejvíc.“

„Mé srdce neznáš.“

„Dítě do tvého lůna, které by nahradilo ztrátu. Mého syna, z tebe zrozeného. Mocnějšího než kdy kdo byl nebo bude.“

Sorchu zasáhl žal nad starou ztrátou a strach z toho nepatrného semínka touhy po tom, co jí nabízel. Život, který by v ní rostl, silný a skutečný.

Cabhan její strach vycítil, přistoupil blíž. „Syna,“ zašeptal. „Zářícího ve tvém lůně. Který by prospíval, narodil se silný a velkolepý jako žádný jiný. Dej mi ruku, Sorcho, a já ti dám, po čem tvé srdce touží.“

Na okamžik se zachvěla, jen nakrátko, ach, u všech bohů, jak jen po tom novém životě zatoužila.

V tu chvíli Teagan vyskočila zpoza jejích sukni. Rozmáchla se a mrštila kamenem. Zasáhla Cabhana do spánku. Po jeho bledé kůži stékal tenký pramínek tmavě červené krve.

V očích mu probleskla nenávist, rozmáchl se. Než však stačil udeřit, Sorcha jej zatlačila zpět čirou silou vůle.

Zvedla Teagan do náruče.

Kolem ní nyní svištěl vítr, zrozený z jejího vzteku. „Zabiju tě tisíckrát, způsobím ti bolest na deset tisíc let, jestli jen vztáhneš ruku na mé dítě. To přísahám na všechno, čím jsem.“

„Vyhrožuješ mi? Ty a to tvoje mládě?“ Upíral oči do Teaganiny tvářičky, pak se ošklivě usmál. „Hezounké mládě. Leskne se jako ryba ve vodě. Mám tě chytit a sníst?“

Dítě se tisklo k matce a třásl se, přesto se nezaleklo. „Běž pryč!“

Její mladá a neovládaná moc se v rozčilení a strachu uvolnila a udeřila stejně jako prve kámen. Nyní Cabhanovi tekla krev z úst a úsměv se proměnil v škleb.

„Nejdřív tebe, pak tvého bratra. Tvá sestra... ještě trochu dozraje a pak mi bude rodit syny.“ Špičkou prstu si rozmázl krev po tváři, přešel jí do kříže po amuletu. „Byl bych je kvůli tobě ušetřil,“ řekl Sorše. „Ale teď uvidíš jejich smrt.“

Sorcha přitiskla rty k dcerčinu uchu. „Nemůže ti ublížit,“ šeptala jí a zděšeně sledovala, jak se Cabhan mění.

Jeho tělo se vlnilo, svíjelo se jako mlha. Amulet se rozzářil a Cabhanovy oči náhle rudě žhnuly jako kámen ve středu amuletu.

Tělo porostlo srstí. Z prstů vyrazily drápy. A pak jako by se rozlil na zem. Zvrátil hlavu a zavyl.

Sorcha postavila Teagan opatrně na zem za sebe. „Nemůže ti ublížit.“ Modlila se, aby to byla pravda, aby magie, již ukryla v mědi, vystačila i proti této nestvůře.

Protože kvůli tomuhle temnému umění musel nepochybně upsat svou duši dáblu.

Vlk vycenil zuby a skočil.

Sorcha zatlačila – napřáhla ruce před sebe a sebrala všechnu svou sílu. Z jejích dlaní vystřelilo bílé světlo. Když vlka zasáhlo, vykřikl téměř jako člověk. Ale nepřestal dorážet, skákat, chňapat čelistmi, oči smrtící a děsivě lidské.

Drápy Sorše roztrhly sukni. Vzápětí prořízl vzduch Teaganin výkřik.

„Běž pryč, běž pryč!“ Zasypávala vlka kamením, které se při dopadu měnilo v ohnivou koule, vzduchem se šířil zápach škvařící se srsti a masa.

Vlk zaútočil znovu. Teagan odskočila a Sorcha se po něm ohnala. Dívence se rozevřel plášť. Z měděného talismanu, který měla na krku, vyšlehl modrý plamen, rovný a ostrý jako šíp. Zasáhl vlka do plecí a vypálil mu do kůže znamení ve tvaru pentagramu.

Vlk vydal zmučený výkřik a odlétl zpátky. Hrabal, chňapal čelistmi do prázdna. Sorcha sebrala vše, co jí zbývalo, a vrhla po něm své světlo, svou naději, svou sílu.

Svět zbělalo, oslepil ji. Zoufale popadla Teagan za ruku, klesla na kolena.

Mlha zmizela. Po vlkovi zůstal jen zčernalý obrys ve spálené trávě.

Teagan se s pláčem tiskla k matce, zabořila jí tvářičku do sukni – nyní už jen malé dítě, vyděšené až příliš skutečnými strašáky.

„Je pryč. Už je dobře. Nic nám nehrozí. Musíme domů. Musíme honem domů, holčičko.“

Sorcha však neměla ani tolik síly, aby se udržela na nohou. Byla by zaplakala, jak hluboko klesla. Kdysi dokázala povolat moc, s jejíž pomocí by proletěla lesem s dítětem v náruči. Nyní se jí údy chvěly, pářilo ji na plicích a srdce jí tlouklo tak prudce, až cítila pulzování ve spáncích.

Kdyby se Cabhan vzbudil a vrátil se...

„Utíkej domů. Cestu znáš. Utíkej domů, půjdu za tebou.“

„Zůstanu u tebe.“

„Teagan, poslechni mě.“

„Ne. Ne.“ Dívenka sverepě vrtěla hlavou. „Pojď taky. Pojď.“

Sorcha zařala zuby a s úsilím se zvedla. Jenže po dvou krocích znovu padla na kolena. „Nedokážu to, holčičko. Nohy mě nechtějí nést.“

„Alastar tě odnese. Zavolám ho a on nás vezme domů.“

„Můžeš ho zavolat na takovou dálku?“

„Bude tu jedna dvě.“

Teagan se rozkročila a zvedla paže.

„Alastare můj věrný a odvážný, přijď ke mně, vyslyš mé volání. Poběž rychle, napni síly, pomoz mi v této těžké chvíli.“

Teagan se kousla do rtu a otočila se k matce. „Pomohla mi to vymyslet Brannaugh. Líbí se ti to?“

„Moc dobré.“ Mladá, pomyslela si Sorcha. Čistá a prostá. „Zopakuj to ještě dvakrát. Nejsilnější magie přichází ve trojici.“

Teagan poslechla, pak se otočila a pohládila matku po vlasech. „Až se vrátíme domů, zase se uzdravíš. Brannaugh ti uvaří čaj.“

„Ano, to udělá. Až budeme doma, všechno bude dobré.“ Sorcha si pomyslela, že je to poprvé, kdy svému dítěti lže. „Najdi mi pořádnou silnou hůl. Snad se o ni budu moct opřít a trochu jít.“

„Alastar příběhne.“

Sorcha o tom pochybovala, přesto přikývla. „Půjdeme mu naproti. Najdi mi tu hůl, Teagan. Musíme se dostat domů, než bude tma.“

Teagan začala hledat, v tom se však ozvalo dunění kopyt.

„Už běží! Alastare! Tady jsme, tady!“

Přivolala svého průvodce, pomyslela si Sorcha, a přes únavu pocítila hrdost. Teagan utíkala koni naproti, Sorcha se mezitím znovu vzchopila a zvedla se.

„Tady jsi, princí všech koní.“ Vděčně přitiskla tvář k Alastarově hlavě. „Pomůžeš mi nasednout?“ požádala Teagan.

„On ti pomůže. Naučila jsem ho takový trik. Schovávala jsem si to, až se vrátí tařka. Klekni, Alastare! Klekni.“ Dítě se smíchem mávlo rukou dolů.

Kůň sklopil hlavu, pokrčil přední nohy a poklekl.

„Ach, ty má chytrá, šikovná holčičko.“

„Je to dobrý trik?“

„Skvělý. Opravdu skvělý.“ Sorcha se chytla hřívý a vy-táhla se koni na hřbet. Teagan se obratně vyhoupla před ni.

„Drž se mě, mami! Alastar nás odveze domů.“

Sorcha objala dítě v pase, vložila ve svou dceru a jejího koně důvěru. Každý krok koňských nohou jí způsoboval bolest, s každým se však také blížili k domovu.

Když se dostali na mýtinu, spatřila druhé dvě děti. Brannaugh tasila dědečkův meč, Eamon držel dýku, a oba běželi k nim.

Jsou tak stateční. Příliš stateční.

„Zpátky dovnitř, honem! Utíkejte zpátky!“

„Přišel ten zlý,“ volala na ně Teagan. „A proměnil se ve vlka. Házela jsem po něm kamení, Eamone, jako ty.“

Hlasy dětí – jejich otázky, rozrušení, strach – vířily Sorše v mysli. Od hlavy k patě byla zalitá potem. Opět sevřela Alastarovu hřívý a svezla se na zem. Zapotácěla se, všechno zešedlo.

„Mámě je špatně. Potřebuje čaj.“

„Dovnitř,“ vypravila ze sebe Sorcha. „A zavřete na závoru.“

Slyšela, jak Brannaugh vydává povely, úsečně jako náčelník – „přines vodu, rozdělej oheň“ – a cítila, jako by plula vzduchem dovnitř do chalupy ke svému křeslu, na něž se její tělo sesulo.

Chladivý obklad na čele. Teplá a silná tekutina v hrdle. Utišení bolesti, pročištění mlhy.

„Odpočiň si.“ Brannaugh ji pohladila po vlasech.

„Už je to lepší. Máš velký dar léčit.“

„Teagan říkala, že ten vlk shořel.“

„Ne. Sice jsme ho zranily, ale žije. Žije.“

„Zabijeme ho. Políčíme past a zabijeme ho.“

„Možná k tomu dojde, až budu silnější. Má větší moc, než míval, dokáže měnit podobu. Nevím, jakou cenu za tu moc zaplatil, ale jistě velkou. Tvá sestra ho označila. Tady.“ Sorcha se chytila za levé rameno. „Pentagramem. Dávejte si na to pozor, všimněte si každého, kdo by takové znamení měl.“

„Budeme. Už se nestrachuj. Uděláme večeri a po jídle a odpočinku budeš silnější.“

„Uděláš mi amulet. Přesně podle pokynů. Uděláš ten amulet a přineseš mi ho. Večere počká.“

„A budeš pak silnější?“

„Ano.“

Brannaugh zhotovila talisman a Sorcha si ho navlékla na šňůrku na krku. Amulet spočinul hned vedle jejího srdce. Vypila další díl odvaru a ačkoli neměla chuť k jídlu, přinutila se něco sníst.

Spala a snila, když se probudila, zjistila, že ji Brannaugh střeží.

„Běž spát. Je pozdě.“

„Nenecháme tě tu. Pomůžu ti do postele.“

„Zůstanu sedět tady u ohně.“

„Tak tu budu sedět s tebou. Budeme se střídat. Probudím Eamona, až na něj přijde řada, a Teagan ti přinese ranní čaj.“

Sorcha byla příliš unavená na to, aby se dohadovala, a příliš pyšná na své děti, aby je plísnila. Usmála se. „Takhle to teď bude?“

„Dokud se neuzdravíš.“

„Už je mi líp, opravdu. Jeho magie byla tak silná, tak černá. Stálo mě všechno, co v sobě mám, a víc, zastavit ho. Byla bys pyšná na naši Teagan. Jak byla nebojácná a silná. A ty, utíkala jsi za námi s dědečkovým mečem.“

„Je hodně těžký.“

Smích jí přišel vhod. „Byl to velký chlap s rudým plnovousem, dlouhým jako tvoje paže.“ S povzdechem pohladila Brannaugh po hlavě. „Jestli nechceš jít do postele, dej si sem na zem slavník. Obě si na chvíli zdřímáme.“

Když dítě usnulo, Sorchu přidala kouzlo, aby měla Brannaugh hezké a sladké sny.

Otočila se k ohni. Přišel čas, vlastně už přišel dávno, přivolat Daithiho domů. Potřebovala jeho meč a sílu. Potřebovala jeho.

Otevřela mysl ohni, otevřela srdce své lásce.

Její duch putoval přes hory a doly, nocí, přes lesy, přes vodu, v níž se odrážel měsíc. Přeletěla míle, které jí dělily od tábora jejich klanu.

Daithi spal u ohně, přikrytý měsíčním světlem jako pokrývkou.

Když se snesla vedle něj, usmál se a objal ji.

„Voníš domácím ohněm a lesem.“

„Musíš domů.“

„Brzy, *aghra*. Dva týdny, ne víc.“

„Musíš vyrazit zítra a spěchej, mé srdce, můj válečníku.“

Vzala mu tváře do dlaní. „Potřebujeme tě.“

„A já vás.“ Přetočil se nad její vtělení a přitiskl ústa k jejím.

„Ne do postele, ačkoli, ach, jak po tobě toužím. Každý den, každou noc. Ale potřebuji tvůj meč. Potřebuji tě po svém boku. Cabhan dnes zaútočil.“

Daithi vyskočil, ruku na jílci meče. „Jsi zraněná? Děti?“

„Ne, ne, ale málem. On sílí, já slábnu. Bojím se, že ho neudržím.“

„Nikdo není silnější než ty. Nikdy se Temné čarodějky nedotkne.“

Srdce jí pukalo, jak v ni věří, protože už si tu víru nezasloužila. „Není mi dobře.“

„Co se děje?“

„Nechtěla jsem tě zatěžovat a... ne, má hrdost. Příliš jsem na ní lpěla, ale teď ji odvrhuji. Bojím se, co přijde, Daithi. Bojím se jeho. Bez tebe se mu neubráním. Kvůli našim dětem, kvůli našim životům, vrať se domů.“

„Vyjedu ještě dnes v noci. Vezmu s sebou muže a pojedu domů.“

„Za svítání. Počkej na svítání, protože tmě vládne on. A jeď rychle.“

„Dva dny. Za dva dny jsem doma u tebe. A Cabhan ochutná můj meč, to přísahám.“

„Budu nad tebou bdít a budu tě čekat. Jsem tvá v tomto životě i v tom, co přijde.“

„Uzdrav se, má čarodějko.“ Políbil ji na dlaně. „Nic víc od tebe nebudu nikdy žádat.“

„Přijed' domů a uzdravím se.“

„Dva dny.“

„Dva dny.“ Políbila ho a přitiskla k sobě. A vzala si ten polibek s sebou, když letěla zpět nad odrazem měsíce a zelenými horami.

Vrátila se do svého těla, unavená, tolik unavená, ale i silnější. Jejich láska, ta nejsilnější magie, byla pevná a pravdivá.

Dva dny, pomyslela si a zavřela oči. Než za ní přijede, bude odpočívát, načerpá sílu. Děti bude držet u sebe a přitahovat světlo.

Znovu usnula; zdál se jí sen.

V tom snu viděla Daithiho; nepočkal na rozbřesk. Nasedl za svitu měsíce a studených hvězd. Ve tváři měl zarputilý výraz, jeho kůň se hnal vpřed s větrem o závod.

Ujel tříčlenné družině, která jej doprovázela.

Mířil k domovu, orientoval se podle měsíce a hvězd, jel za svou rodinou, za svou ženou. Za Temnou čarodějkou, kterou miloval víc než svůj život.

Když ze tmy vyskočil vlk, měl sotva čas tasit meč. Daithi se rozmáchl, ale čepel neškodně prosvištěla vzduchem. Kůň

se zvedl na zadní. Mlha je obklopila jako šedá stěna a odřízla od zbytku družiny.

Daithi statečně bojoval, ale vlk pokaždé čepel přeskočil, hryzl, ohnal se drápy a vzápětí zmizel v mlze. A zaútočil znovu.

Sorcha svému muži letěla na pomoc, znovu se vznesla nad hory a vodu.

Cítila, kdykoli se zuby zahryzly, poznala, kdy krev prýští z jeho srdce – z jejího srdce. Slzy jí tekly jako déšť a rozpouštěly mlhu. Vykřikla jeho jméno a dopadla na zem vedle něj.

Zkusila své nejsilnější kouzlo, Daithiho srdce už se však neprobudilo.

Svírala jeho ruku a prosila bohyni o milost. A ze tmy se ozýval smích.

Brannaugh se ve spánku zachvěla, pronásledovaly ji sny plné krve, vrčení a smrti. Pokoušela se probudit. Chtěla svou matku, otce, chtěla slunce a teplé jaro.

Sen však byl plný mraků a chladu. Z mlhy vyšel vlk a postavil se jí do cesty. Z drápů mu kapala krev.

Přidušeně vykřikla, posadila se na slavníku, sevřela amulet. Přitáhla kolena k bradě a objala je, otírala si usazené tváře o stehna. Není už přece nemluvně, aby plakala kvůli zlému snu.

Přišel čas probudit Eamona, ve své posteli snad bude spát klidněji.

Otočila se, aby zkontrolovala matku, a zjistila, že křeslo je prázdné. Protřela si oči a tiše na ni zavolala.

Vzápětí spatřila Sorchu na podlaze mezi ohništěm a žebříkem na půdu, nehybnou jako smrt.

„Mami! Mami!“ Sevřela ji hrůza. Vymrštila se ze slavníku. Roztřesenýma rukama Sorchu přetočila a dala si její hlavu do klína. Stále dokola opakovala její jméno jako zaříkadlo.

Sorcha byla příliš bledá, příliš nehybná, příliš studená. Brannaugh jednala bez přemýšlení. Když se v ní zvedl žár, vyslala jej do matčina těla. Třesoucí se ruce pevně přitiskla na Soršino srdce. Hlava se jí zvrátila, oči získaly skelný lesk.

Horko sálalo ven, chlad proudil dovnitř, dokud se Brannaugh neotrásla a nepřepadla vpřed. Země a nebe se převrátily; světlo a tma vířily. Břichem jí projela nepoznaná bolest, bodala do srdce.

A náhle byla pryč, zůstalo jen vyčerpání.

Odněkud z dálky slyšela štěkot svého psa.

„Už ne, už ne,“ zasípěla Sorcha ochraptěle. „Přestaň, Brannaugh. Musíš s tím přestat.“

„Potřebuješ víc. Najdu v sobě víc.“

„Ne, poslechni mě. Klidně dýchej, zklidni mysl a srdce. Dech, mysl, srdce.“

„Co se stalo?“ Po žebříku slézal Eamon. „Mami!“

„Našla jsem ji tu. Pomoz mi ji dostat do postele.“

„Ne, do postele ne. Kotel. Přineste mi svíčky, knihu a sůl. Všechnu sůl, kterou máme. Rozdmýchej oheň, Eamone, Brannaugh, ty mi připrav můj čaj – a udělej ho silný.“

„Udělám.“

„Teagan, buď tak hodná a sbal všechno jídlo, které doma najdeš.“

„My někam jdeme?“

„Ano. Nakrm zvířata, Eamone – vím, ještě je brzy, ale nakrm je a pořádně, pro Alastara sbal tolik ovsa, kolik budeš moct.“

Vzala si od Brannaugh hrnek a celý vypila. „Teď si sbalte věci, oblečení, příkrývky. Vezmete si meč, dýku, všechny peníze a šperky, které mi nechala babička. Všechno, co mi po ní zůstalo. Všechno, Brannaugh. Nenechte tu nic cenného. Sbalte se a rychle. Rychle!“ křikla a Brannaugh odběhla.

Čas běží, pomyslela si Temná čarodějka. A jí už ho zbývá tak málo. Ale bude to stačit. Musí.

Klidně seděla, zatímco děti plnily úkoly. A sbírala sílu.

Když Brannaugh slezla dolů, Sorcha stála, rovná a vzpřímená. Její kůže znovu získala barvu a teplo, oči byly soustředěné, plné energie.

„Už je ti dobře!“

„Ne, moje milá, není a nebude.“ Než mohla dcera promluvit, Sorcha zvedla ruku. „Ale jsem silná, pro tuto chvíli a pro tento konec. Udělám, co musím, a vy také.“ Pohlédla na syna a na svou nejmladší. „Vy všichni. Než vyjde slunce, odejdete. Budete se držet v lese a mířit na jih. Nepůjdete po cestě, dokud nebudete hodně daleko. Najdete mou sestřenicí Ailish z rodu O'Dwyerů a všechno jí povíte. Udělá pro vás, co bude moct.“

„Půjdeme všichni.“

„Ne, Eamone. Já zůstanu tady. Musíš být silný a statečný, chránit své sestry, jako budou ony chránit tebe. Já bych tu cestu nepřežila.“

„Uzdravím tě,“ naléhala Brannaugh.

„Na to nestačíš. Takový je osud. Ale nenechávám vás samotné ani bezbranné. Vše, co jsem, bude žít ve vás. Jednou se vrátíte sem, domů, ke zdroji. Nemohu vám vrátit nevinost, ale dám vám moc.“

Teď se postavte vedle mě, protože jste mé srdce i duše, má krev a kosti. Jste mé všechno. Vytvořím kolem vás kruh, kterým žádná temnota nepronikne.“

Z podlahy vyšlehly plameny a olízly jí ruku, vzplály pod kotlem. Zadívala se na své ruce, vzdychla a popošla vpřed.

„Tohle je krev vašeho otce.“ Rozevřela dlaně nad kotlem a krev se vylila dovnitř. „A tohle mé slzy a vaše. Jel nás chránit, jel domů, jak jsem ho žádala. Byla to past, kterou nastražil Cabhan, využil mého strachu a mé slabosti. Připravil vašeho otce o život, tak jako o něj připraví mě. O život ano, ale ne o duši, ne o moc.“

Poklekla a objala své plačící děti. „Budu vás utěšovat, dokud budu moct, ale teď na truchlení není čas. Připomeňte mu, kdo vás stvořil a kdo vás miloval. Já se odeberu za vaším otcem a společně na vás dohlédneme.“

„Neposílej nás pryč,“ vzlykala jí Teagan na rameni. „Chci zůstat s tebou. Chci tátu.“

„Odneseš si světlo, které mám v sobě. Vždycky budu s tebou.“ Nyní již čistýma bílýma rukama otřela dcerce z tváří slzy. „Ty, mé jasné světlo, má naděje. Ty, můj statečný synu.“ Políbila Eamonovy prsty. „Mé srdce. A ty, má vytrvalá a zkoumavá.“ Pohládila Brannaugh. „Má sílo. Vezměte mě s sebou. A teď spolu upředeme tohle kouzlo. Postavte se ke mně! Dělejte to co já, říkejte to co já.“

Napřáhla ruce.

„S krví a slzami proléváme strach, který v hloubi duše máme.“ Mávla rukou nad kotlem a tekutina uvnitř začala vřít. „Špetka soli do třetice zavře dveře na petlice. Svlačec spoutá a otupí, bobule oči oslepí. On mé děti nespátří, budou žít volně a v bezpečí. Voňavé květy, v nichž se skrývá zášť, krása lest přikryje jako plášť. Na ohni svaří se mocná směs, Cabhana navždy spolkně běs. Až přijde, pomsta bude má, staniž se to, co stát se má.“

Světlo vyšlehlo, celý kruh vzplál.

Sorcha vzývala Hekaté, Brighid, Morrigan a Babd Cath, povolávala sílu a moc všech bohyní. Vzduch se chvěl, pukal a praskal. Zvonily v něm hlasy, zatímco Sorcha stála, paže vysoko zdvižené v modlitbě.

Kouř zčervenal, nabral barvu krve, zaplnil celou místnost. A záhy jako vodní vír vsákl zpátky do kotle.

Sorše zářily oči. Nalila připravenou směs do flakonu, uzavřela jej a schovala do kapsy.

„Matko,“ vydechla Brannaugh.

„Jsem a budu. Nebojte se mě ani toho, co vám teď dám. Ty, moje holčičko.“ Vzala za ruce Teagan. „Poroste to v tobě, tak jako porosteš ty. Vždycky budeš laskavá, vždycky se postavíš za ty, kdo se nemohou bránit. Tohle si vezmi.“

„Je to horké,“ vyhrkla Teagan, když její ručky v matčiných začaly zářit.

„Zase to vychladne, dokud to nebudeš potřebovat. Můj synu, ty poletíš a budeš bojovat. Vždycky budeš věrný a poctivý. Tohle si vezmi.“

„Vzal bych tě s sebou. Postaral bych se o tebe.“

„Postarej se o své sestry. Brannaugh, má prvorozená, žádám po tobě tolik. Tvůj dar je silný už teď a já ti dám ještě víc. Víc než Teagan a Eamonovi, protože musím. Budeš konat. Když budeš milovat, nic tě nezastaví. Vždycky budeš ta, na kterou se podívají jako první, a vždycky poneseš to břímě. Opuť mi a vezmi si tohle.“

Brannaugh sykla. „To pálí!“

„Jen na chvíli.“ A v tu chvíli Sorcha truchlila pro všechna ta léta, která nepřijdou. „Otevři se. Přijmi. Žij.“

Nechala si jen tolik síly, kolik nezbytně potřebovala. Jakmile bylo po všem, svezla se na zem. Přestala být Temnou čarodějkou.

„Teď jste Temná čarodějka vy tři. To je můj dar a mé prokletí. Každý z vás je silný a spolu jste ještě silnější. Jednou se vrátíte. A teď rychle. Den se blíží. Moje srdce půjde s vámi.“

Avšak Teagan se jí nechtěla pustit, a když ji Eamon odtahoval, křičela a kovala.

„Vezmi ji ven, na Alastara,“ řekla Brannaugh tiše.

Eamon však nejprve poklekl k matce. „Pomstím otce i tebe, matko. Budu své sestry chránit s nasazením života. To ti přísahám.“

„Jsem na tebe pyšná, synu. Opět se setkáme. Holčičko moje,“ obrátila se k Teagan, „vrátíš se, to mi věř.“

Brannaugh se otočila k sestře a položila jí ruku na hlavu. Teagan okamžitě usnula.

„Odnes ji, Eamone, a pak všechno, co pobereš. Já vezmu zbytek.“

„Pomůžu vám, na to ještě sílu mám,“ prohlásila Sorcha. Navíc nehodlala dopustit, aby na děti stačil zaútočit Cabhan.

Když nakládali koně, Brannaugh pohlédla matce do očí. „Rozumím.“

„Já vím.“

„Postarám se, aby se jim nic nestalo. Jestli se ti nepovede Cabhana zničit, tvé krvi ano. I kdyby to trvalo tisíc let, tvá krev to dokáže.“

„Noc letí, jedte rychle. Alastar vás tři odnese do nového dne.“ Sorše se chvěly rty, než se zatvrdila. „Naše malička má ještě jemné srdce.“

„Budu se o ni starat, to ti slibuji.“

„To mi stačí. Tak tedy jedte, jinak vše vyjde nazmar.“

Brannaugh se vytáhla nahoru za bratra a svou kouzlem uspanou sestru. „Jestli jsem já tvá síla, matko, ty jsi má. A všichni naši potomkové budou znát Sorchu a ctít Temnou čarodějku.“

Upřela usazené oči před sebe a kopl koně do slabin.

Sorcha se dívala za nimi a vrývala si ten obrázek do paměti, zatímco její děti odjížděly temným lesem pryč od ní. Vstříc životu.

Když se začalo rozednívat, vytáhla z kapsy lektvar a vypila jej. A čekala, až přijde on.

Přinesl s sebou mlhu, ale přišel jako muž, přitahován její vůní, její hebkou pletí. A její mocí, nyní však už jen předstíranou.

„Můj muž je mrtvý,“ pravila bezbarvě.

„Tvůj muž stojí před tebou.“

„Ale ty nejsi muž jako jiní.“

„Jsem lepší než ostatní. Zavolala jsi mě, Sorcho Temná.“

„Já nejsem žena jako ostatní, ale lepší. Je třeba uspokojit touhy. Moc volá po moci. Uděláš mě bohyní, Cabhane?“

Z jeho očí sálala dychtivost a chtíč, a ty oslepují, pomyslela si Sorcha.

„Předvedu ti víc, než si dokážeš představit. Společně budeme mít všechno, budeme všechno. Stačí, když se ke mně připojíš.“

„A co mé děti?“

„Co s nimi?“ Zalétl pohledem k domu. „Kde vůbec jsou?“ chtěl vědět a chystal se protlačit kolem ní.

„Spí. Jsem jejich matka a chci tvé slovo, že jim nic nehrozí. Do té doby nesmíš vstoupit. Nespojím se s tebou, dokud nebudeš přísahat.“

„Neublížím jim.“ Znovu se usmál. „To ti přísahám.“

Lháři, pomyslela si. Vidím do tvé mysli i do tvého černého srdce.

„Tak pojď a polib mě. Učini mě svou, jako já učiním svým tebe.“

Chytil ji za ruku, přitáhl k sobě, popadl ji surově za vlasy a zvrátil jí hlavu. Vzápětí už drtil její rty svými.

Sorcha otevřela ústa a se smrtí v srdci dovolila, aby do nich pronikl jazykem. Nechala jed působit.

Cabhan se zapotácel, chytil se za hrdlo. „Cos to udělala?“

„Porazila jsem tě. Zničila jsem tě. A posledním dechem tě proklínám. V tento den, než přijde noc, volám svou sílu na pomoc. Shoříš a zemřeš s velkou bolestí, s vědomím, že to já tě porazila lstí. Má krev tu tvou navždy proklíná. Staniž se to, co stát se má.“

Vrhl proti ní všechnu svou moc, i když už mu začínala doutnat a černat kůže. Sorcha padla, zalitá krví a svíraná agonií, ale udržela se při životě. Jen aby viděla jeho smrt.

„Všichni, kdo z tebe vzejdou, budou zatraceni,“ vypravila ze sebe, když z něj vyšlehly plameny a vzduch prořízly jeho výkřiky.

„Má smrt za jeho,“ zašeptala, když z čaroděje zůstala jen hromádka černého popela. „Tak to má být. Tak je to spravedlivé. Je po všem.“

Konečně se poddala, vypustila svou duši a nechala tělo v hlubokém zeleném lese před chalupou.

Mlha zavířila a v černém popelu se cosi pohnulo.

3

Hrabství Mayo, 2013

Záblo do morku kostí, fičel studený vítr a z tmavé oblohy se snášel ledový déšť.

Takového se Ioně Sheehanové dostalo uvítání v Irsku.

Byla spokojená.

Jak by také ne? Stála u okna, objímala si ramena a dívala se ven do divoké promáčené krajiny. U okna v hradním pokoji, kde stráví dnešní noc. V pokoji skutečného starého hradu v srdci západního Irsku.

Kdysi zde pracovali její předkové a nejspíš tu i bydleli. Podle všeho, co se o příbuzných z matčiny strany dozvěděla, skutečně její rodina pocházela z tohoto úchvatného koutu světa, z té magické části magické země.

Dala v sázku v podstatě vše, co měla, aby sem mohla přijet a najít své kořeny a – jak doufala – spojit se s nimi. A především konečně porozumět.

Spálila mosty a nechala je doutnající za sebou v naději, že postaví nové a silnější. Takové, které povedou vytouženým směrem.

Když to oznámila matce, setkala se s mírným podrážděním. Matka vlastně žádné emoce neprožívala naplno, nikdy nebyla pořádně rozčilená, smutná, veselá ani vášnivá. Jak pro ni muselo být těžké mít dceru, která se do všeho

vrhá s vervou a po hlavě? Otec ji jen nepřítomně pohladil po vlasech jako obvykle a popřál jí hodně štěstí, jako by byla pouhá náhodná známá.

Iona měla pocit, že pro něj vlastně nikdy víc neznamenal. Babička a dědeček z otcovy strany považovali její cestu za velké dobrodružství a dali jí velmi vítaný dárek v podobě šeku.

Byla jim vděčná, ačkoli pro ně platilo, že sejde z očí, sejde z myslí, a za chvíli si na ni nejspíš ani nevzpomenou.

Zato její milovaná babička z matčiny strany jí dala velmi zvláštní dar, s nímž se pojilo mnoho otázek.

A teď je tu, v tomto nádherném koutě hrabství Mayo, oběhnaném mořem, stíněném starými stromy, a chce na ně najít odpovědi.

Počká do zítřka, rozkouká se a odpočine si, protože během letu z Baltimoru toho moc nenaspala. Ale mohla by si aspoň vybalit. Na Ashfordském hradě zůstane týden, z praktického hlediska šlo o dost pošetilý výdaj, Iona však velmi toužila zažít ten pocit spojení, který sahal daleko do minulosti.

Otevřela tašky a začala vytahovat oblečení.

Kdysi si přála měřit víc než ubohých sto šedesát centimetrů, mít svůdné křivky místo hubeného, téměř chlapeckého těla, které jí nadělil osud. Pak si přestala přát a začala nedostatky kompenzovat zařazením výrazných barev do svého šatníku a nošením vysokých podpatků.

Iluze, řekla by babička, je stejně dobrá jako skutečnost.

Kdysi také toužila být krásná jako matka, nezbylo však než se spokojit s tím, že je jen hezká. Uvědomila si, že jedenkrát v životě matku viděla skutečně zděšenou, to když jí předvedla, jak si nechala ostříhat dlouhé blond vlasy nakrátko.

Ještě si na to ani sama nezvykla. Prohrábla si vlasy prsty. Ale ten účes jí sluší, nebo ne? Nezvýrazňuje lícní kosti?

Možná toho impulzivního rozhodnutí trochu litovala; ale takových bylo víc. Přesto teď byla odhodlaná zkoušet nové věci, nový život – to byl její cíl. Už žádné čekání, co se stane, jak ji věčně nabádali rodiče. Teď je teď.

A právě proto nakonec usoudila, že se na vybalování může vykašlat, počká do zítřka. Vždyť co kdyby například zemřela ve spánku?

Vylovila boty do terénu, šátek, nový přšiplášť – růžový –, které si koupila do Irsku. Na hlavu si nasadila růžovo-bíle pruhovanou čepici a nastavila popruh velké kabelky tak, aby ji mohla mít křížem přes prsa.

Nepřemýšlej, jedne, umiňovala si. S tím opustila hezký teplý pokoj.

Téměř vzápětí špatně zahrula, tím však získala čas chvíli se toulat hradními chodbami. Požádala o pokoj v nejstarší části. Tady nebylo vůbec těžké představit si, jak tu pobíhají sloužící a dámy sedí u vřetene, zatímco válečníci v zakrvácené zbroji se vracejí z bitvy.

Na průzkum hradu, jeho pozemků a blízké vesnice Cong měla několik dnů a hodlala je využít.

Především však chtěla najít Temnou čarodějku.

Když vyšla ven, kde fičel vítr a přšelo, usoudila, že pro čarodějku je přímo ideální den.

V kabelce měla mapku, kterou jí nakreslila babička, ale stačila si cestu zapamatovat. Odvrátila se od vysokých kamenných hradeb a pustila se po cestě do hlubokého lesa. Míjela tiché zimní zahrady a promáčené louky. Matně si vzpomněla, že má v kabelce deštník, vytáhla jej a pokračovala přítímím do lesa.

Nečekala, že tu budou tak vysoké stromy s širokými kmeny a pokroucenými větvemi. Pohádkový les, pomyslela si nadšeně, ačkoli už měla mokré boty.

Přes pleskání kapek slyšela sténání větru a hukot jakési řeky někde poblíž.

Cesty se dělily, ale ona věděla, kterou má jít.

Jednu chvíli se jí zdálo, že se shora ozval nějaký výkřik, na okamžik měla dojem, že zahlédla máchání křídel. A náhle jako by všechno utichlo. Cesta se zužovala a stávala se hrbolatější a Ioně bušilo srdce čím dál rychleji a hlasitěji.

Napravo zahlédla vyvrácený strom, jehož kořeny byly vyšší než člověk a širší než rozpětí paží. Vedle stromu se proplétaly šlahouny popínavých rostlin, silné jako její zá-
pěstí, a tvořily jakousi stěnu. Ionu to k nim silně táhlo, pocí-
tila náhlé nutkání odhrnout je a zjistit, co se nachází za nimi.
Napadlo ji, že by se mohla snadno ztratit, obavy se však
záhy rozplynuly.

Zkrátka se potřebovala podívat.

Udělala krok vpřed, po něm další. Ucítila pach kouře
a koní, vycházel zpoza zelené stěny. Natáhla ruku, v tu
chvíli se však cosi vyřítilo z lesa. Cosi černého a velkého.
Iona klopýtla. Medvěd, napadlo ji.

Deštník jí vypadl z ruky, rychle se rozhlédla po nějaké
zbrani – klacku, kameni – a v tu chvíli spatřila největšího
psa, jakého kdy viděla. Díval se na ni.

Tedy ne medvěd, pomyslela si, ale i tak nebezpečné zvíře,
pokud to není něčí domácí mazlíček.

„Ahoj... pejsku.“

Upíral na ni světle hnědé, téměř zlaté oči. Popošel blíž
a chtěl ji očichat. Pevně doufala, že nebude následovat po-
řádne hryznutí. A pes náhle dvakrát hlasitě štěkl a odběhl.

„Tak dobře.“ Předklonila se a popadala dech. „Fajn.“

Další průzkum lesa počká na nějaký hezký slunečný den.
Nebo alespoň jasnější a sušší než dnešní. Sebrala promáčený
zablácený deštník a pokračovala v cestě.

Neměla jsem vyrazit tak zbrkle, říkala si, teď jsem celá
mokrá a utahaná. Měla podřimovat v teplém hotelovém po-
koji, za zvuků deště za okny, místo aby se plahočila v dešti
a blátě.

Vzápětí – no výborně – se lesem začala šířit mlha, zalévala
lesní půdu jako přílivová vlna. Houstla a zvuky deště náhle
připomínaly hlasy.

Anebo vážně slyším lidi, napadlo Ionu. Hovořící jazykem,
jemuž by neměla rozumět, přesto téměř rozuměla. Zrychlila,
zatoužila dostat se z lesa ven.

Výrazně se ochladilo, od úst jí nyní stoupala pára. A přízračné hlasy jako by ji vybízely: Otoč se. Otoč se.

Ona však, poháněná zarputilostí a úzkostí, pokračovala vpřed, až nakonec po kluzké rozblácené cestě málem běžela.

A stejně jako před ní pes se konečně dostala z lesa ven.

Hlasy utichly. Zůstal jen obyčejný déšť a vítr. Pěšina vedla na širší cestu k několika domům, kterým se kouřilo z komína. Za nimi se tyčily nádherné, mlhou obklopené hory.

„Moc bujná představitost a nevyspání,“ říkala si.

Zahrádky ještě podřimovaly zimním spánkem, na cestě parkovaly automobily.

Podle babiččiny mapy už to nebylo daleko. Iona pokračovala po silnici a počítala domy.

Ten, který hledala, stál dál od silnice než ostatní, jako by potřeboval více prostoru. Krásná chalupa s doškovou střechou, modrými zdmi a červenými dveřmi, vypadala přímo pohádkově – na krátké příjezdové cestě parkoval stříbrný mini cooper. Chalupa měla tvar písmene L, přední vchod byl prosklený a klenutý. Dokonce i v zimě stály na schodech květináče s barevnými maceškami, které obracely své pestré květy vzhůru k zatažené obloze.

Nade dveřmi visela stará dřevěná cedule. Do ní byl vytesán nápis:

TEMNÁ ČARODĚJKA

„Našla jsem ji.“ Iona chvíli jen stála v dešti se zavřenými očima. Všechno, co za posledních šest týdnů udělala – a možná všechno, co udělala za celý svůj život –, vedlo sem.

Nebyla si jistá, jestli má zkusit hlavní vchod, nebo druhé dveře na delší straně chalupy, kde se, podle babičky, nacházela dílna. Když však přistoupila blíž, spatřila, že v kuchyni se svítí, viděla police plné barevných lahviček a svazků sušených bylin. Hmoždíře, tlouky, misky a... kotlíky?

Jeden stál na sporáku a kouřilo se z něj, u kuchyňského pultu stála žena a něco drtila.

Ionu napadlo, jak je nespravedlivé, že některé ženy mohou vypadat tak dokonale, přitom bez sebemenšího úsilí. Žena měla tmavé vlasy svázané do sexy uvolněného uzlu, tváře zrůžovělé. Jemné lícni kosti, prorokující věčnou krásu, a plné rty nepatrně zvlněné v spokojeném úsměvu.

Jsou to geny, nebo magie? Jenže u někoho jde o jedno a totéž.

Iona sebrala odvahu, odložila deštník a vzala za kliku.

Sotva se jí dotkla, žena vzhledla. Usmála se na uvítanou, proto se Iona osmělila, otevřela a vstoupila.

A úsměv povadl. Kouřově šedé oči se upíraly do její tváře s takovou pronikavostí, že se zastavila na prahu.

„Smím dovnitř?“

„Už uvnitř jste.“

„Já... asi ano. Měla jsem zaklepat, omlouvám se. Bože, tady to tak krásně voní. Rozmarýn, bazalka, levandule a... všechno. Nezlobte se. Vy jste Branna O'Dwyerová?“

„Ano, jsem.“ Žena vzala z pultu utěrku a došla k ní. „A vy jste celá promočená.“

„Promiňte, zmáčím vám podlahu. Šla jsem sem od hradu. Od toho hotelu. Jsem ubytovaná v Ashfordském hradu.“

„Tak to máte štěstí, je krásný.“

„Je to jako sen, aspoň co jsem si stačila prohlédnout. Právě jsem přijela. Tedy myslím před pár hodinami. Chtěla jsem se hned vypravit za vámi.“

„Proč?“

„No, omlouvám se, ale...“

„Za tak krátkou chvíli už jste se stačila omluvit několikrát.“

„Haha.“ Iona sevřela utěrku v rukou. „Ano, vypadá to tak. Jsem Iona. Iona Sheehanová. Vaše sestřenice. Tedy moje babička Mary Kate O'Connorová je sestřenice vaší babičky Ailish, ehm... Ailish Flanneryové. Takže my jsme... vlastně nevím jistě, jak je to u třetího nebo čtvrtého kolene.“